

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον δριβιουμην χρόνον,
κι' Έδρα τὸ Πτολιθεδρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Μῆν τοῦ μηνὸς ἐνέα
κι' εἰσοδῶν στρατοῦ γενναία.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἐννεηκόντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτῆ-Πασσά γιὰ δῶρο σὲς χαρίζω διαλεκτό.

Ποῦντος ἑκατόσα ὅν εἰκοσιῆν,
προκοπῆς ἡμέρα ἴσους Ρωμῆους θά φέξῃ.

Κι' ἐγὼ τῶν Ἀγγέλων φάλλω
τὸν γέρο τὸν μεγάλο.

Ἄγγελοι χρυσοπτερωτοὶ τοῦ ἤπρην τῆ φωνῆ,
ἔλασαν μαθροὶ τύρανοι σὺν ἔδουσὲ τὸ φῶς του,
μὲ κλαίει κόσμος τῆς σκληρῆς ἴσους γέρο τῆ βαρῆ,
θαρρετὶ πῶς κάποιος χάθηκε πατέρα, σύντροφός του.

Βόγγα τῆς γῆς κάθε γωνιά, ποδ σ' εἶχε γιὰ πατρίδα,
τὴν δοξασμένη του κορρῆ στεφάνωσέ τὴν, Πίστις,
ἴσταλας μὲ τὰ χεῖλη του ἴσὺν κόσμου τὴν ἐλπίδα,
ποδ και κλεισμένα ἴσταλαν τὸ «δοξα ἐν Ἰψίστοις».

Ἐμπρὸς ἴσὺν γέρο σκύφετε χρυσοῦ Πανθίου ὄλοι
γιατὶ σὺν κι' ἄλλους δὲν θά ἴπῃ ταπεινωθῆτε ἴμπρὸς μου,
τέταταις κορρῆς σὺν γέρουσι γέρει κι' ἡ πλάσις ἐλη,
τέταταις μορρῆς ἴμορρῆουσι τὴν ἀσχημιά του κόσμου.

Σαβανωμένος κι' ἄφανος ὁ γέρος ὁ μέγας,
γιὰ νὰ του πλέχη στέφανα κούρσθησε κι' ὁ χρόνος,
κι' ἂν ἴσῃς τιμῆς τοῦ Πάνθου κανεὶς δὲν ἴταν ἄλλος
αὐτὸς ὁ γέρος ἴσθαινε νὰ τὸ γερμῆσῃ μόνος.

Ἰς πῶς μὲ τέτοιο θάνατο κι' ἡ σφαιρα θά χαλάσῃ,
θαρρετὶ πῶς ἴσλος λαμπερὸς σκουτένησε και σβύει,
θαρρετὶ πῶς κατὶ ἴπασσε μὲ ἀπ' αὐτὴν τὴν πλάσι
κι' ἴπῃρε τὴν ἀλήθεια τῆς και τὴν δικαιοσύνη.

Ὁ Φασουλῆς ὁ Δὸν Γλωσσοκοπάνας
ἴμπρὸς ἴσους Ἰσπανοὺς τοὺς Μεγιστάνας.

Φασ.— Χαίρετῖ, μεγάλοι γόνιοι
τοῦ λαμπροῦ Καρολομάγνου,
τοῦ γενναίου, τοῦ πανάγνου,
ποῦ τὸ κλῆσις του δαμῶνεται.

Μὲ πολεμικὴν μαβιάν,
μὲ θουρῖους, μὲ παιδῆνας,
χαίρετὸ τὴν Ἰσπανίαν
κι' ἴσλους τῆς τοὺς Μεγιστάνας.

Χαίρετὸ τὴν Ἰσαβέλλα,
τὸν Σαγέστα, τὸν Σιλβέλλα,
τὸν Δὸν Κέρλο, τὸν Κανόδα,
μακαρίτην πρὸ καιροῦ,

και φιλῶ τὴν κάθε γόβα
ποδογύρου φλογερῶ.

Ἡ πατρίς τῆς φουστανίλας
καὶ τῆς ἀνάτου τρέλλας,
μὲ τὸ κλῆσις χορτασμένη
τῶν πολίμων τῶν τρελλῶν,
και ἴστας δέφνας ἐσπλωμένη
τῶν τροπαίων τῶν πολλῶν,

Κι' ἀληθῶς ἀποκαμῶσα
μὲ μυριονέκρους μάσας,
ποῦ τῆς ἴσῃρε κάθε χάχας,
σήμερον ἴδω παροῦσα
δι' ἴμου τοῦ Καββαλῆρου,
τοῦ Ἰυλίμου κι' εὐδατέρου,
νεουτραλιτῶδ κηρύττει και ἴσὺν πολέμων τὸν νάνον
Ἰσπανῶν κι' Ἀμερικῶνων,

ήγουν ουδένια μίμνη και τό ξίφος κάτω ρίπτει
 και τας χείρας άποκρίπτει.
 Νά τής τό χρυσάτιο χάρτι,
 Μαγιστάνικε Ίσπανική,
 που τήν ήκούσαν νά βάρη,
 μάχθοι, κέματι δεινοί.

Τού Καρολομάγου γνοί,
 κλίνας' εύλας τις γνοί
 οι Ρωμιοί Καμακλιμρούς,
 πουδγαλαν' στα πόδια ρόλους,
 και δίν έχουν και κουράγιο έρώμο δυνατό να πάρουν
 και 'στην Κούβα ν' άριθάρουν.

— ΖΗΡΥΞΕ Ο ΣΟΥΡΗΣ —

Γαρίθια χε ντεκλαρέδο την ουδετερότητά της,
 κι' όλοι σκύψατε 'μπροστά της.
 Δίν έπιστευα πως τόσο θα φανήτε τυχεροί,
 έτοιγοι ν' άδικήσ'ι τώρα,
 και τών Θεσσαλών ή χώρα,
 κι' άναψα μι τούτη πάλι τού Ρωμαϊκού μπουφι.

Και προς νίος κατακτήσις
 υπερήφανος σφριγγί
 ή πολεμική μας φύσις
 και τό φύσι κυνηγι.

Κι' ό Κορδόναρος ό γέρος, τών πολέμων τό καμίνι,
 τά κοινά δέν διευδονι,
 και τά δόντια τριών μόνος
 έξω μίμνη του Νυμφώνος.
 Όλα βολικά σας ήλθαν, Μαγιστάνικε Ίσπανοί,
 και δέν έγωμα τόν γέρο,
 έλλικε μήτ' ήγά δέν έξίρω
 τί 'μπορούσε να γειθ.

Γαρίθια χε ντεκλαρέδο την ουδετερότητά της,
 κι' όλοι σκύψατε 'μπροστά της.
 Κι' όσο τήν 'δική μας ράτσα
 τήν άποκαολεί τό φέσι,
 στραπατσάρει 'έν άνίσις
 τού Μάκ Κίνλιου τήν φάτσα.

Τόν καιρόν ώφεληθήτε, κι' έλοένα πολέματ'ι,
 και κανείς δε μην κοιμάται.
 Και τούς φίλους Ίσπανικούς
 και τούς 'Αμερικανούς
 έλευθέρους σας άρίνει τών πολέμιστών ή γή
 και δικαιομα πολέμου και 'στούς θεό σας χορηγιέ.

Τρήγορα να πάρη τέλος τό 'δικό σας παταράκια,
 πριν νά 'δείτε 'στό Κουβέριον τόν Παππού τόν Σκαρκάκια,
 κι' έν τώ μίσω τόσο θρήνου
 τό σπαθί Ξαναφορίση,
 και πλόση μίς 'σ'ή μιση
 μι τό κράνος του Μαρμόριου.

Ταύτα σήμερον κηρύττω
 έπισήμως έδώ πέρα,
 και λά Γαρίθια φινίτω,
 μίμνη κλίον ουδέτερα.

Δέν Καστίλλη, Δέν Παστίλλη, Δέν Γουαλάς και λοιποί,
 τραγουδείς χαρμολί
 πως ουδέτερον θα μείνη τών Ελλήνων ή Ναθών,
 ήγουν ή πύλη τών μέδων κι' όλων τών παρμουθίων.

Τό Σουβέριον τών Κέρνως παπινός τό χαιρέση
 ένας Εύλιος Παλαμάρας,
 άρχις, θύραρα μίς, και τραγουδή σαυτά
 κωσουλίας τας 'Αλκίπυρας,
 κι' άποκατάρτα μ' ήμνα τών ουδέτερον κνησθάρ,
 άνα Ήλια και Σιλβέστρα, άνα Ήρακλα και 'Ελβίρα.

Μίς 'στόν Γουαδαλιβέρο πίσωτα μίς και κάνω μπάνιο,
 και καθίσι δε τραγουδῶ
 πως γι' αυτόν τών πόλεμό σας μ' έχει πίσωσι ντεσεγκάνιο,
 άπδια δηλαδῶ.

Κι' άν και τώρα, που καθόλου κι' οι Ρωμιοί δέν θαχουν μίρος
 και τόν πόλεμόν σας τούτον θα τόν βλίσουν ουδέτερας,
 δέν άρχίσατε τήν έρσην και φανήτε Δέν-Κισώτοι,
 σφύριγμα και σας θα φάτε, τσιφραδούρα δηλονότι.

Πότα κλίον καρτερίτε ;
 μάρα, τών Γραγκούδων τήν ράτσα
 κατακίραλα βαρείσι νός σας νός
 δίχασι τόσα τρίτα κάτσα.

Μη πολυ χρονοτριβήτε μη περιτροπας του Στάλου,
 πόλεμος που δέν τελειώνι σ' έξη 'μαίσις άφήτεις;
 τήν άξία του τήν χαιρέ και δέν έχει γούστα έρώλου,
 και κα πλάττει, τών άνδιόσαι, και γι' αυτόν δέν συμφωνείσαι.

Μπέν έλ κόμω ό έλ μπιέρω, καλοτρώγειν, καλοπίνειν,
 κι' έπί χρόνον μη παράντιν τήν παγκόσμιον ειρήνην.
 Κάν οι Γιάγκανδς να φύγουν, κέν να φύγατε οίσι πρώτοι,
 να τελειώσουν ή σκοτούρασι, να βλαστή,
 να μην έχωμα προμούρασι,
 και ν' άρχιση τής ειρήνης τό μεγάλο φαγοπότι.

Ό Σαγάστα, σηνόρ μίς,
 'πως τί διάβολο θα γίνω,
 πριν άδειάση τό Ταμείο,
 και πιστώτα δίν σας μείνω.

Μη τόν πολεμον μακρύνω
 προς ζημίαν της ειρήνης,
 επειδή μ' αυτό τό μάκρος να θωμάσως έμπορεί
 τούς Ρωμιούς τούς ουδέτερούς, κι' έν τούς πίσω τώ μπουφι
 χάνουν τήν ύπομνη των, σας τινάξουνι τήν κάτσα,
 κι' από τούτους δίν σας σώζει μήτ' έπιμβασις τού Παππά.

Τήν ουδετερότητά σας έπισήμως αναγγίλλω
 μι του Ρουβ-Βλας καπίλο,
 ου δι τώρα, Δέν Σαγάστα,
 κίρας εις τό χέρι βάτσα,
 κι' έλα σάλπισι την σ' έλους
 τούς έπιστάς Ίσπανιόλους,
 να τήν μάση κι' ό Σιλβέλας
 να τήν 'π' της Ίσαβέλλας,
 ή δι Δόνα μι τό Στέμμα
 να τήν 'π' 'στό πρώτο θρέμμα.

στο μικρό της το παιδί,
 σαν 'Αλφόνσο δηλαδή,
 ο δ' 'Αλφόνσο ο πολύς
 'Εγγ' αλή το μικρότο
 στις μεγάλης της δουλει
 το κίρημπο φουάστο.

Να την μάθη κι' ο Δόν Κάρλος να την 'η' με χέσπον στόμα
 να σισοούν κοιλιάς κι' όρη,
 να την 'πουν τορρεαδόροι,
 να την μάθη κάθε κάμπος
 κι' ο Μαρτίνος ο ντι Κάμπος,
 Κασταλέρ, Γκουαβ και Βλάγκιοι,
 κι' όλ' οι Γιάγκηδες κι' οι Φράγκιοι.

Να την μάθη μέσα σ' όλα
 κι' ο φραγκοπαπάς Ρουκόλα,
 Καρδινάλιος μέ νου,
 πρώτος του Βατικανού,
 να την 'η' κι' αυτός 'στών Πάππα,
 και γαρομένιος έκαιος
 να την 'η' 'στών Σπαδακάπα
 και 'στών Φλάρεν του το ομήνος.

Οι δι Φλάροι κεχητότας να την 'πουν οι Φλάρεος γέρος,
 αναπήρους κι' ουδέτερος,
 και να σκούζουν άρον άρον
 τον κακόν φυγρόν μας φλάρον.

Να την μάθη πέρα πέρα
 κάθε θάλασσα και ξέρα,
 παραθύρια και ταρατσιας,
 Δόναις, Νίνιας και Μουσατσιας,
 να την λέν παιδιά της μάνας,
 κι' ο γοργός Γουαδιάνας

να την 'η' κι' αυτός 'στών Τέγον,
 και κλεινών 'Αθισαργέων,
 να βροντήσουν πανσλίαι, και γρουσόν φοροσφα κρένος
 ή σκιά του Δόν Κάρλου μετ' αυτόν χορόν να σφρη,
 να την γραφή δι καθάνας 'Ισπανός κι' 'Αμερικάνος
 έκαι πέρα σου δόν η'νάνι, καθώς λίνια, ταμπασίρι,
 Λουίγκα ής σου νότες: ο θεράδος
 Ισταν 'στούς όγος πιλάδος,
 Ιδός Ιδός in καθ βίντος αλάδος,
 τέτομα λέγει προς σάς 'Ελλην σκαρταδός.

(Ήσαν αυτά, κι' οι Μάγιστροι κι' οι Μαιγιστάνας όλοι
 τον κατεχειροκρότησαν
 κι' ήρόρωνοι τον 'ρώτησαν
 άν εις πολίμεος μιλλοντας θα πάρωμα την Πόλι.

Για την ουδετερότητα η'σθουν οι Καθβαλίρας
 κι' όλοι προς τον ουδέτερον λαλούν ιδιαιτέρως,
 και Δόναις τον έσημοσαν με κάλλος και νεότητα
 και μια Δόνα ταμπασια την ξυλίνη του γάμπα,
 και θέλων να ραφή πιστός εις την ουδετερότητα
 κατίθασε τα μάτια του κι' ι'φώναζε «Καράμπα»).

**Φασουλής ο φαρφαρόνος
 εις την γην της Βασιγκτώνος.**

'Στών Ουάσιγκτων παγαίσι
 και μέσ 'στο Κογκρέσο μπαινει,
 Νιουτράλιτο δι Γερής 'στούς 'Αμερικάνους σκούζει,
 κι' ο Μάκ Κίνλυυ ποιάτος κοινηρίζει εις καρπούκι,
 και καθέσις 'Αμερικάνος και Φιλέλλην πατριώτης
 'Αγγλιστι σουκαλαζεί ετών Ρωμωρών ουδετερότης.